FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON
fremsat den 16. maj 1989 *

Høje Domstol.

1. Finanzgericht München har stillet Domstolen et præjudicielt spørgsmål, der i det væsentlige vedrører betydningen af, at den nationale forvaltning har begået en fejl i forbindelse med anvendelsen af fællesskabsretten over for erhvervsdrivende, der har handlet i god tro.

2. Sagens faktiske omstændigheder er følgende: Fra den 30. januar til den 5. marts 1983 indførte det tyske selskab Friedrich Binder GmbH & Co. (herefter benævnt »Binder«) tolv partier dybfrosne surkirsebær fra Jugoslavien. Det tyske toldvæsen, nærmere bestemt Hauptzollamt Bad Reichenhall, fastsatte tolden i henhold til den præferencesats på 10,4%, som fremgik af den tyske brugstarif, der var gældende fra den 1. januar 1983.

3. Denne sats fremgik af et forslag til forordning, som Kommissionen havde forelagt Rådet den 16. juli 1982. I det konkrete tilfælde var den gældende toldsats 13% i henhold til Rådets forordning nr. 1272/80 af 22. maj 1980 om indgåelse af interimsaftalen mellem De Europæiske Økonomiske Fællesskaber og Den Socialistiske Føderative Republik Jugoslavien om samhandel og handelssamarbejde [1]. Kommissionens forslag til forordning blev imidlertid ikke vedtaget. Ved en bekendtgørelse af 9. marts 1983 berigtigede det tyske Finanzministerium den toldsats, der var gældende fra 1. januar 1983, idet satsen på ny blev fastsat til 13%. Ved tre endelige toldafgørelser af den 28. og 29. marts og den 13. juni 1983 krævede de tyske myndigheder den ikke erlagte told efterbetalt.

4. Efter at Binder havde gjort indsigelse herimod, anmodede Den Tyske Forbundsrepublik ved skrivelse indgået til Kommissionen den 5. juli 1985 denne om at træffe afgørelse om, hvorvidt der var anledning til at fritage for efteropkrævning af importafgifter i henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 1573/80 af 20. juni 1980 [2]. Det fremgår nemlig af artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning nr. 1697/89 af 24. juli 1979 [3], at de »kompetente myndigheder kan undlade at foretage efteropkrævning af import- eller eksportafgift, der ikke er opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget«, forudsat at debitor har handlet i god tro, og at toldangivelsen har været forskriftsmæssig.

* Originalsprog: fransk.

1 — EFT L 130 af 27.5.1980, s. 1.

2 — Om gennemførelsesbestemmelserne til artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 161 af 26.6.1980, s. 1).

3 — Om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197 af 3.8.1979, s. 1).

5. Kommissionen traf ved beslutning nr. 8/85 af 5. november 1985 (herefter benævnt »beslutningen«) bestemmelse om, at der ikke kunne fritages for efteropkrævning.

6. Binder klagede til de tyske myndigheder og anlagde derefter sag til prøvelse af toldvæsenets afvisning af klagen ved Finanzgericht München, som nu har anmodet Domstolen om at tage stilling til beslutningens gyldighed.

7. Hovedsagens parter har ikke indgivet indlæg for Domstolen. Det fremgår imidlertid af forelæggelseskendelsen, at gyldigheden af Kommissionens beslutning bestrides, dels under henvisning til, at der er sket en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, dels under påberåbelse af, at artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 ikke er overholdt. Jeg vil gennemgå de to spørgsmål i denne rækkefølge.

8. Med hensyn til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning har jeg allerede i Padovani-sagen [4] haft lejlighed til at udtale mig om, hvorledes dette princip bør anvendes, når de nationale myndigheder har begået en fejl. Jeg henviste da til Maïzena-dommen [5], hvori Domstolen udtalte, at

»en af en medlemsstat anvendt fremgangsmåde, som er i strid med fællesskabsreglerne, ... aldrig [kan] begrunde en retsstilling, der er beskyttet af fællesskabsretten« [6].

9. Men som jeg allerede udtalte dengang, forekommer det mig, at spørgsmålet om dommens rækkevidde bør vurderes under hensyn til den retspraksis, i hvilken Domstolen har antaget, at Fællesskabets retsorden indeholder et princip om retssikkerhed og et princip om beskyttelse af den berettigede forventning [7]. Disse principper indebærer pr. definition, at man ud fra en afvejning af billighedshensyn over for legalitetshensyn vil beskytte retsstillinger, som ud fra et strengt juridisk synspunkt må antages at være ulovlige. Hvis man ikke ville anvende principperne, når der foreligger en fejl fra den nationale forvaltnings side, ville det fratage dem en stor del af deres virkning.

10. Kommisonen gør gældende, at det vil være i strid med reglen om fællesskabsrettens forrang, at der er skabt en berettiget forventning i relation til den tyske brugstarif, som kun er vejledende, eftersom det alene er de forordninger, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, der har retsgyldighed.

11. Her kan det være på sin plads at henvise til generaladvokat Reischls forslag til afgørelse i *Amylum*-sagen [8], hvori det hedder, at et offentliggjort forslag:

»efter såvel Domstolens som national retspraksis bestemt er [en relevant omstændighed med henblik på] spørgsmålet om beskyttelse af den berettigede forventning« [9].

Et offentliggjort forslag har dog ikke bindende virkning, og selv om det vel nok kan

4 — Sag 210/87, forslag til afgørelse af 14. juni 1988, Sml. s. 6187.

5 — Sag 5/82, dom af 15. december 1982, Sml. s. 4601.

6 — Præmis 22.

7 — Sag 112/77, Töpfer, dom af 3. maj 1978, Sml. s. 1019.

8 — Sag 108/78, dom af 30. september 1982, Sml. s. 3107.

9 — S. 3149.

have visse virkninger, sådan som generaladvokat Reisch har redegjort for det, har det dog ikke egentlig nogen retsgyldighed. Som jeg allerede har bemærket, er den tyske brugstarif kun vejledende. I modsætning til, hvad Kommissionen gør gældende, indebærer det forhold, at man tager bestemmelserne i den tyske brugstarif i betragtning ved bedømmelsen af, om en erhvervsdrivende har en berettiget forventning, ikke at man, lige så lidt som hvis der er tale om et offentliggjort forslag, tillægger tariffen nogen retsgyldighed og derfor heller ikke, at man tilsidesætter princippet om fællesskabsrettens forrang.

12. Kommissionen gør også gældende, at hvis Binders krav tages til følge, vil resultatet være, at man griber ind i fællesskabsrettens enhed og ensartede anvendelse — dvs. de forhold Domstolen har understreget betydningen af i Racke-dommen [10] og Deckerdommen [11] — idet de erhvervsdrivende i de øvrige medlemsstater, hvor den gældende sats anvendes, derved udsættes for forskelsbehandling.

13. Helt bortset fra, at det ikke er en økonomisk forskelsbehandling, at Binder, der havde lagt den fejlagtige sats til grund, ikke længere kan overvælte de importafgifter, som kræves efterbetalt, på sine kunder, tager Kommissionens argumentation ikke højde for, at der her er tale om en helt speciel — jeg tør næsten sige patologisk — situation, som er begrundet i en fejl, der er begået af en national myndighed — en fejl som Kommissionen selv erkender er yderst sjældent forekommende.

14. Det ser nemlig ud til, at Kommissionen forudsætningsvis anmoder Domstolen om at kende for ret, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kun kan påberåbes i relation til en tekst, der stammer fra en af Fællesskabets institutioner, men ikke i relation til en tekst, som hidrører fra en national myndighed, også selv om den vedrører fællesskabsbestemmelser. Med andre ord synes Kommissionen at mene, at det er muligt at tage dens egne fejl i betragtning, mens det tilsvarende ikke er muligt for så vidt angår fejl, som en national myndighed har begået.

15. Domstolen har ganske vist udtalt i *Salerno*-dommen, at

»en parlamentsbeslutning ikke [er] bindende og... ikke [kan] give anledning til en berettiget forventning om, at institutionerne indretter sig efter den« [12].

Men i *Fingruth*-dommen [13] af 5. oktober 1988 har Domstolen anerkendt, at en fællesskabsinstitution og en national myndigheds fælles praksis kan skabe en berettiget forventning hos en EF-tjenestemand. Når den berettigede forventning således kan påberåbes over for en administrativ praksis, som samtidig følges af den nationale forvaltning og af en af Fællesskabets institutioner, kan jeg dårligt se, hvorfor dette ikke kan ske i forhold til nationale bestemmelser, som ganske vist kun er vejledende, men som skal oplyse offentligheden om de fællesskabsretlige bestemmelser.

10 — Sag 98/78, dom af 25. januar 1979, Sml. s. 69.

11 — Sag 99/78, dom af 25. januar 1979, Sml. s. 101.

12 — Forenede sager 87, 130/77, 22/83, 9 og 10/84, dom af 11. juli 1985, Sml. s. 2523, præmis 59.

13 — Sag 129/87, Sml. s. 6121, præmis 15.

16. Jeg foreslår naturligvis ikke Domstolen at udtale, at fejl, som nationale myndigheder begår ved anvendelsen af Den Fælles Toldtarif, i medfør af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning aldrig kan give anledning til en efteropkrævning. Jeg foreslår blot, at princippet i et sådant tilfælde principielt kan finde anvendelse. Derefter skal det så undersøges, om Binder under de givne omstændigheder kan gives medhold, når selskabet påberåber sig princippet i forbindelse med prøvelsen af Kommissionens beslutning.

17. Jeg vil herefter gennemgå artikel 5 i forordning nr. 1697/79. I artiklen anvendes udtrykket »en fejl... som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget«.

18. Til støtte for at forkaste Binders krav påberåber Kommissionen sig Van Gend & Loos-dommen [14], som vedrører de ifølge Kommissionen »sammenlignelige« bestemmelser i artikel 13 i Rådets forordning nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter [15]. Artiklens stk. 1 fastsætter, at »godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter kan indrømmes, når der foreligger særlige forhold, og såfremt der ikke foreligger forsømmeligheder eller urigtigheder fra importørens side«. I Van Gend & Loos-dommen udtalte Domstolen:

»at antagelsen af force majeure — også såfremt artikel 13 i forordning nr. 1430/79 gives en fortolkning, hvorefter ordene 'særlige forhold' tillægges samme betydning som force majeure — forudsætter, at den ydre omstændighed, de retsundergivne påberåber sig, får så uafværgelige og uundgåelige følger, at det bliver objektivt umuligt for vedkommende at opfylde deres forpligtelser. Da sagsøgerne i det foreliggende tilfælde er fagkyndige erhvervsdrivende, kan deres modtagelse af ugyldige oprindelsescertifikater ikke antages at udgøre et forhold, der ikke har kunnet forudses og undgås, såfremt de havde udvist en passende agtpågivenhed. Toldspeditørvirksomhed forudsætter efter sin art, at toldspeditøren hæfter både for betaling af importafgifter og for de til toldvæsenet indleverede dokumenters rigtighed« [16].

19. Jeg er imidlertid ikke sikker på, at der, som Kommissionen gør gældende, er tale om det samme begreb i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 og artikel 5 i forordning nr. 1697/79. Den førstnævnte forordning omhandler nemlig alle de tilfælde, hvor der af den ene eller anden grund skal ske en godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter, *der er erlagt eller som skal erlægges.* I forordningen opregnes de årsager, der kan begrunde en godtgørelse eller fritagelse: navnlig at toldskylden er fastsat til et højere beløb end det, der i henhold til lovgivningen skulle erlægges, at varer afvises af importøren, fordi de er defekte eller ikke-bestillingssvarende, at afsenderen har begået fejl, at varerne af særlige årsager er uanvendelige, og endelig — hvilket er artikel 13's anvendelsesområde — »når der foreligger særlige forhold, og såfremt der ikke foreligger forsømmeligheder eller urigtigheder fra importørens side«. Herved tilføjes endnu et tilfælde, hvori der kan ske godtgørelse af eller

14 — Forenede sager 98 og 230/83, dom af 13. november 1984, Sml. s. 3763.

15 — EFT L 175 af 12.7.1979, s. 1.

16 — Forenede sager 98 og 230/83, jfr. ovenfor, præmis 16.

fritagelse for toldskyld, og det bestemmes, hvilket er fuldstændig rimeligt, at der ikke kan ske godtgørelse eller fritagelse, såfremt importøren har gjort sig skyldig i »urigtigheder«, dvs. har handlet i ond tro, eller har udvist forsømmelighed, dvs. at han har begået en fejl eller handlet simpelt uagtsomt. Domstolens dom i Van Gend & Loos-sagen, hvori der ikke udtrykkeligt tages stilling til, om de begreber, der anvendes i bestemmelserne, falder sammen med force majeure-begrebet, støttes så vidt ses blot på forsømmelighedsbetingelsen, idet der henvistes til, at en toldspeditør, som efter arten af sin virksomhed hæfter for de til toldvæsenet indleverede dokumenters rigtighed, burde have undersøgt gyldigheden af de oprindelsesscertifikater, som han havde modtaget.

20. Forordning nr. 1697/79's formål er et helt andet. Den drejer sig netop ikke om godtgørelse eller fritagelse for toldskyld, men om efteropkrævning af toldskyld. Det præciseres dog ikke af hvilke årsager, der ikke er foretaget opkrævning. Artikel 1 henviser blot generelt til »import- eller eksportafgifter, der af en hvilken som helst grund ikke er opkrævet hos debitor«. Artikel 5 opstiller tre begrænsninger i adgangen til at foretage efteropkrævning:

— Der kan ikke foretages efteropkrævning, såfremt det erlagte beløb, som er lavere end det skyldige beløb, er beregnet på grundlag af *bindende oplysninger* fra de kompetente myndigheder selv.

— Det samme gælder, såfremt beløbet er beregnet på grundlag af *generelle bestemmelser*, som senere er fundet ugyldige ved en retsafgørelse. Denne begrænsning fremgår i lighed med den foregående af artikel 5, stk. 1.

— De kompetente myndigheder kan undlade at foretage efteropkrævning, hvis der foreligger en fejl, som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget. Denne begrænsning fremgår af artikel 5, stk. 2, som den foreliggende sag drejer sig om.

21. Kommissionens forordning nr. 1573/80 af 20. juni 1980 om gennemførelsesbestemmelserne til den nævnte artikel 5, stk. 2, fastlægger, i hvilke tilfælde medlemsstatens myndigheder skal anmode Kommissionen om at træffe afgørelse. Domstolen har allerede haft lejlighed til at udtale, at artikel 5, stk., 2,

»skal fortolkes således, at den indebærer, at den afgiftspligtige har *krav* på, at der ikke sker efteropkrævning, når samtlige disse betingelser er opfyldt« [17].

22. Før jeg undersøger, om artikel 5, stk. 2, finder anvendelse i nærværende sag, bør jeg vist henlede Domstolens opmærksomhed på bestemmelserne i artiklens stk. 1. Ganske vist skal Domstolen kun tage stilling til, om Kommissionens beslutning er gyldig i henhold til stk. 2, men man må alligevel rejse det spørgsmål, om ikke det indledningsvis, blandt de omstændigheder, Kommissionen skal tage i betragtning på det tidspunkt,

17 — Sag 314/85, Foto-Frost, dom af 22. oktober 1987, Sml. s. 4199, præmis 22, min fremhævelse.

hvor beslutningen skal træffes, bør være fastslået, at betingelserne for en efteropkrævning er opfyldt og dermed, at bestemmelserne i artikel 5, stk. 1, ikke finder anvendelse? Hvis nemlig fejlen har alle de kendetegn, som er fastsat i artiklens stk. 1 — dvs. hvis fejlen kan føres tilbage til de kompetente myndigheder selv og forekommer i oplysninger, der er bindende for myndighederne — kan der slet ikke ske efteropkrævning. I så tilfælde vil Kommissionen naturligvis ikke kunne tage stilling til, om der skal ske efteropkrævning af told i medfør af stk. 2. Før det undersøges, om der skal ske efteropkrævning må det rent logisk kræves, at Kommissionen undersøger, om betingelserne herfor er opfyldt. Hvis man ikke stiller dette krav, kunne det føre til, at Kommissionen traf afgørelse om efteropkrævning i tilfælde, hvor dette var udelukket i medfør af artikel 5, stk. 1.

23. I øvrigt vil Domstolen skulle træffe en udtrykkelig afgørelse om disse vanskeligheder, da Finanzgericht Hamburg i sag 80/89, der fuldstændig svarer til den her foreliggende sag, har stillet et præjudicielt spørgsmål, der også vedrører den eventuelle anvendelse af artikel 5, stk. 1.

24. Før eller senere vil Domstolen altså skulle præcisere, hvad der menes med ordene »bindende oplysninger fra de kompetente myndigheder selv«.

25. På toldområdet har de afgiftspligtige mulighed for at anmode myndighederne om at afgive en udtalelse vedrørende visse aspekter af reglerne om de varer, der ønskes deklareret. Men det antages i litteraturen, at den af toldmyndighederne afgivne udtalelse ikke kan tillægges retlig betydning. Det er blot en oplysning, som ikke er bindende for myndigheden [18]. Spørgsmålet er herefter, om man med udtrykket »bindende oplysninger fra de kompetente myndigheder selv« i artikel 5, stk. 1, har villet udelukke de udtalelser fra toldmyndighederne, som i litteraturen hidtil er blevet anset for uforbindende, eller om det derimod har været meningen, at sådanne udtalelser fremover skulle være bindende for toldmyndighederne og gøre enhver efteropkrævning umulig?

26. Jeg mener kun, der kan være tale om det sidste. Artikel 5, stk. 1, fastlægger nemlig to tilfælde, hvor der ikke kan ske efteropkrævning: dels når fejlen beror på stammer fra »oplysninger« fra den kompetente myndighed selv (første led), dels når fejlen er opstået på grundlag »af generelle bestemmelser, som senere er fundet ugyldige ved en retsafgørelse« (andet led). Hvis man, da bestemmelsen blev udstedt, havde ønsket, at begrebet »oplysninger« skulle forstås som generelle bestemmelser, f. eks. administrative forskrifter eller bekendtgørelser, ville man også have benyttet udtrykket »generelle bestemmelser« i første led, jfr. affattelsen af andet led. Artikel 5, stk. 1, som blot er et udtryk for anvendelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, bør derfor forstås således, at den berettigede

18 — Claude J. Berr og Henri Tremeau: »Le droit douanier«, *Régime des operations de commerce international en France et dans la CEE*, 2. udg., nr. 252, s. 177.

forventning kan være opstået enten ved en *konkret oplysning* fra toldmyndighederne til den, der foretager toldangivelsen, eller enhver anden erhvervsdrivende, eller ved en generel tekst, som senere er fundet ugyldig ved en retsafgørelse. Hvis der derimod ikke foreligger en retsafgørelse om, at bestemmelsen er ugyldig, kan den berettigede forventning ikke støttes på en generel tekst, der er i strid med retligt bindende bestemmelser. At træffe den modsatte afgørelse ville vende op og ned på retsnormernes rangfølge. Det er i øvrigt også denne løsning, man er nået frem til i tysk ret, eftersom Bundesfinanzhof [19] i en dom har fastslået, at den afgiftspligtige ikke kan påberåbe sig bestemmelser i en ministeriel bekendtgørelse fra Forbundsfinansministeriet, som er i strid med lovbestemmelser. Ifølge Bundesfinanzhof ville man i modsat fald kunne fravige lovbestemmelser ved at udstede en generel ministeriel bekendtgørelse. Den berettigede forventning kan derfor kun være beskyttet i et *konkret* retligt forhold mellem myndigheden og den afgiftspligtige.

27. Hvis bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, første led, herefter skal fortolkes således, at den kun omfatter *konkrete* oplysninger, som toldmyndighederne har givet en bestemt erhvervsdrivende, vil den miste enhver betydning, hvis det antages, at sådanne oplysninger ikke er bindende for toldmyndighederne, da den i så tilfælde aldrig ville finde anvendelse og på en måde ville være uden indhold. Det er i øvrigt denne opfattelse, professor Berr giver udtryk for i sin kommentar til artikel 5 i forordning nr. 1697/79, hvori han udtrykkeligt henviser til sine bemærkninger vedrørende udtalelser, som klarerere har anmodet om. [20].

28. Hvordan det end måtte forholde sig, kan den tyske brugstarif i nærværende sag ikke betegnes som »oplysninger« fra den kompetente myndighed, idet den som allerede nævnt er generel og ikke omhandler en erhvervsdrivendes konkrete situation. Det er altså ikke på grundlag af artikel 5, stk. 1, første led, at Domstolen skal vurdere, hvilken betydning den tyske brugstarif og den deri indeholdte fejl skal have for afgørelsen af denne sag.

29. Jeg skal herefter undersøge, om Kommissionen i medfør af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 kunne bestemme, at der skulle ske efteropkrævning, det vil altså i realiteten sige, om Binder med rimelighed kunne forventes at have opdaget fejlen. Der er fremsat argumenter både for og imod.

30. På den ene side fremhæves der en række omstændigheder i forelæggelseskendelsen: at *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, som er dyr i anskaffelse, ikke altid er til rådighed på toldstederne, at det undertiden er vanskeligt at afgøre, hvilken EF-forordning der er gældende, at alle retter sig efter den tyske brugstarif, som udgives af Forbundsfinansministeriet, at tariferingsforordningerne almindeligvis offentliggøres i januar og februar med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar s.å., og endelig at Rådet i almindelighed vedtager Kommissionens forslag.

19 — Dom af 18. marts 1986, VII R 55/83 BFHE 146, 294.

20 — Claude J. Berr og Henri Tremeau: »Le droit douanier«, jfr. ovenfor, nr. 313-1, s. 205.

31. På den anden side har Kommissionen anført, at den tyske brugstarif kun er vejledende, således som det også fremgår af kommentaren til tariffen[21], og at en erhvervsdrivende, der kun anvender brugstariffen, må bære risikoen for en eventuel uoverensstemmelse med de bestemmelser, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

32. Jeg har allerede redegjort for min opfattelse med hensyn til muligheden for her at anvende princippet om beskyttelse af den berettigede forventning uden at fællesskabsrettens forrang dermed drages i tvivl.

33. Jeg mener nu ikke, at den nationale rets argumenter om, at det er dyrt og vanskeligt at fremskaffe *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, er relevante. Det er under alle omstændigheder argumenter, som ikke kan tillægges retlig betydning ved de nationale retsinstanser, hvor enhver som hovedregel formodes at kende loven, efter at denne forskriftsmæssigt er offentliggjort.

34. I øvrigt er artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 ubestrideligt en undtagelse fra princippet »nemo censetur ignorare legem« og princippet om fællesskabsrettens forrang. Undtagelsen skal altså fortolkes indskrænkende.

21 — *Kommentar Zollrecht*, §21, nr. 44, s. 17.

35. I denne forbindelse mener jeg — som Domstolen også har antydet det i Van Gend & Loos-dommen i relation til forordning nr. 1430/79 — at den virksomhed, den afgiftspligtige udøver er et af de vigtigste kriterier, når det skal vurderes, om fejlen med rimelighed kunne forventes at være blevet opdaget. En erhvervsdrivende — en toldspeditør eller et import-eksportfirma — der regelmæssigt importerer varer af den pågældende art, må kende de gældende satser på det pågældende område, enten ved regelmæssig læsning af *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, eller ved at benytte de informationer, som udsendes af fagforeningerne eller brancheorganisationerne. Den erhvervsdrivende kan naturligvis vælge at løbe risikoen ved ikke at tage disse forholdsregler, men så må han også bære alle konsekvenserne heraf. Hvis der derimod er tale om en virksomhed, der lejlighedsvis indfører en sådan vare, men hvis sædvanlige virksomhed ikke omfatter import af denne type vare, må man nå til det modsatte resultat.

36. Endelig er der intet, der forhindrer en erhvervsdrivende i på forhånd at spørge toldmyndighederne, hvilken toldposition de varer, han har til hensigt at indføre skal henføres under, og således få toldmyndighederne til at give en oplysning, der, som allerede nævnt, er bindende for myndigheden i henhold til artikel 5, stk. 1. I tilfælde af eventuelle fejl vil dette sikre mod enhver efteropkrævning.

37. Jeg mener derfor, at Binder med rimelighed kunne forventes at have opdaget fejlen.

38. Jeg foreslår derfor Domstolen at besvare det præjudicielle spørgsmål således:

»Gennemgangen af Finanzgericht Münchens spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens beslutning nr. 8/85 af 5. november 1985, der er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland, og hvorved Kommissionen pålagde denne at foretage efteropkrævning af importafgifter i et konkret tilfælde.«